

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.45/2024/5.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. január 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A szolgálatban kötelességszegés büntette miatt vádlott1 rendőr őrmester vádlott ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa 2024. május 14. napján kihirdetett Kb.II.78/2023/15. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2024. május 14. napján kihirdetett Kb.II.78/2023/15. számú ítéletével vádlott1 rendőr őrmester vádlottat az ellene szolgálatban kötelességszegés büntette [Btk. 438. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben a katonai ügyész a vádlott terhére, bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása céljából jelentett be fellebbezést. A vádlott és védője az ügydöntő határozatot tudomásul vette.

[3] Az ügyészség a fellebbezése írásbeli indokolásában azzal érvelt, hogy a vádlott késő éjszakai órákban hajtotta végre az ellenőrzést, amikor a határforgalom eleve gyér, így a megnövekedett munkateherre vagy sűrű határforgalomra védekezésként hivatkozni alappal nem lehet. Rámutatott arra is, hogy a rendelkezésre álló kamerafelvétel alapján megállapítható volt az is, hogy a vádlott részére a tehergépkocsi sofőrje ugyan egyharmadrészt elhúzza a raktér ponyváját, de azt csak kb. 2-3 másodperc időtartamra, amely alapján a vádlott „szempillantásszerű” betekintéssel szakszerű ellenőrzést semmiképpen nem tudott végrehajtani. Hangsúlyozta, hogy a törvényszékek katonai tanácsainak töretlen, világos és egyértelmű gyakorlata szerint a schengeni határellenőrzési pontokon elkövetett szolgálatban kötelességszegés csakis büntetési alakzatot valósíthat meg, mivel ezen a határon (kiemelten védendő jogtárgyon) elkövetett cselekmény vonatkozásában fennáll a szolgálatra jelentős hátrány veszélye. Kiemelte, hogy elegendő az absztrakt veszély és annak bekövetkezésének lehetősége. Hivatkozott tanú2 rendőr százados bírósági tanúvallomásában

elmondottakra, miszerint amennyiben a határellenőrzés során az időszerűség és a szakszerűség kerül egymással összeütközésbe, úgy a szakszerű ellenőrzés nem szenvedhet csorbát a gyorsaság javára. Utalt arra is, hogy a mélységi járőrök jelentései szerint olyan jellegzetes szag terjengett a tehergépjármű körül, amely egyértelműen gyanúokat szolgáltatott az alapos ellenőrzésre, a raktérbe történő fellépésre és a – jól körüljárható – kartondobozok még alaposabb átvizsgálására. Az ügyészi álláspont szerint e körben sem foghat helyt a vádlott azon védekezése, miszerint a migránsválság és embercsempész időszak idején, a tehergépjárművek egy-két másodperces, szempillantás szerű raktérellenőrzése elegendő lenne egy a határrendészeti feladatokra kiképzett rendőrtől. Emiatt, ha vádlottl rendőr őrmester nem is látta cselekményének lehetséges következményeit, akkor is könnyelműen bízott azok elmaradásában, vagy cselekménye lehetséges következményeit azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta. Mindezek alapján az ügyészi álláspont szerint az elsőfokon eljáró bíróság tévedett és a tényállás megállapítása során helytelenül következtetett a vádlott felmentésére, hiszen amennyiben a szándékos elkövetés nem is volt megállapítható, legalább a gondatlan alakzatot megvalósította az elkövető. Tekintettel arra, hogy a szolgáltatban kötelességszegés büntettének gondatlan alakzata is büntetendő, ekként vádlottl rendőr őrmester vádlottat a Btk. 438. § (1) és (2) bekezdésébe ütköző, de a (4) bekezdés szerint minősülő gondatlanságból elkövetett szolgáltatban kötelességszegés vétségében kellett volna elmarasztalnia. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság részleges megalapozatlanság és helytelen jogi minősítés miatt a vádlott terhére, a bűnösség megállapítása végett és pénzbüntetés kiszabása érdekében hozzon érdemi döntést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.552/2024/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács eljárása perrendszerű volt, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést a bíróság nem vétett. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, beszerzett és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amely a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges volt. Az általa megállapított tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjaiban írt okokból részben megalapozatlan, mivel az hiányos és ellentétes a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. A részleges megalapozatlanság a Be. 593. § (1) bekezdésének c) pontja értelmében az ügyiratok tartalma alapján a fellebbviteli eljárásban kiküszöbölhető. Az elsőfokú katonai tanács az indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett, és elszámolt azzal, hogy ügydöntő határozatát mely bizonyítékokra alapította, melyek alapján arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy a vádlott az rendszám2 forgalmi rendszámú román honosságú gépjármű Magyarország területére történő beléptetését a rá irányadó szabályok maradéktalan betartásával hajtotta végre. Az elsőfokú bíróság végkövetkeztetése a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint azért téves, mert figyelmen kívül hagyta egyfelől a vádlottra irányadó valamennyi szolgálati szabály – így különösen az eligazító és beszámoltató adatlap (továbbiakban: vezénylesi parancs) – rendelkezéseit, másfelől, hogy a törvény a vád tárgyává tett bűncselekmény gondatlan elkövetését is büntetni rendeli. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség tanú2 rendőr százados tanú vallomása lényegi részének, valamint a 04000/14910/2016. id. számú utasítás és az útlevelezkezői szolgálatra irányadó 04130/444-251/2023. ált. számú vezénylesi parancs releváns rendelkezéseinek felhívását követően úgy érvelt, hogy az ítélezés alapjául elfogadott bizonyítékokból tényként állapítható meg, hogy az rendszám2 forgalmi rendszámú román honosságú gépjármű Magyarországra történő beléptetését a vádlott végezte, valamint, hogy a tehergépjármű rakterében kialakított rejtkehelyen már ekkor – Temesvárból történő elindulásuk óta – 12 fő pakisztáni állampolgár

tartózkodott, akik így jogellenesen léptek be az ország területére. Ugyancsak objektív bizonyítékkal (kamerafelvétellel) igazolt tény, hogy a tehergépjármű rakterének ellenőrzését a ponyva felhajtását követően a vádlott 4 másodpercig tartó egyszerű szemrevételezéssel hajtotta végre. A vádlott ezen magatartása pedig nyilvánvalóan nem feleltethető meg a rá irányadó, hivatkozott szolgálati szabályoknak. A kifejtettekre figyelemmel, az ítéleti tényállást a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség akként indítványozta kiegészíteni és helyesbíteni, hogy a vádlott – annak ellenére, hogy a tehergépjármű ellenőrzése során fokozott figyelmet és körültekintést kellett volna tanúsítania – a tehergépjármű alapos ellenőrzését elmulasztotta, a megbújásra alkalmas helyeket (ládákat, dobozokat) nem ellenőrizte. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség utalt rá, hogy a tényállás ily módon történő kiegészítése a vádelvet sem sérti, hiszen a nyomozó ügyészség – az egyéb szolgálati szabályok megsértése mellett – a vádirat 3. bekezdésében a fentieket is vádlottl rendőr őrmester vádlott terhére róta. Hangsúlyozta, hogy a töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a határrendészeti szolgálati ág keretében szervezett útlevélkezelői szolgálat a Btk. 438. §-ával védett szolgálatok közé tartozik, és hogy az államhatár és a schengeni külső határ – az őrizet tárgya kiemelt jellegére figyelemmel – a szolgálatban kötelességszegés büntetési alakzatának megállapítását alapozza meg (BH2022.7.). Kiemelte, hogy a konkrét ügyben nemcsak a szolgálatra jelentős hátrány veszélye állt fenn, hanem az ténylegesen be is következett, hiszen a vádlott mulasztása folytán 12 fő illegálisan lépte át az országhatárt. A Btk. 438. § (4) bekezdése pedig ilyen esetben a gondatlan elkövetést is büntetni rendeli. A leírtak alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának Kb.II.78/2023/15. számú ítéletét a Be. 606. § (2) bekezdése alapján változtassa meg, a tényállás kiegészítését és helyesbítését követően vádlottl rendőr őrmester vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és – a (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel – a (4) bekezdés I. fordulata szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés vétségében, és ezért a vádlottat – jó parancsnoki jellemzésére figyelemmel – a Btk. 64. § (1) bekezdése alapján részesítse megrovásban.

[5] A fellebbviteli főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fenntartotta az átiratában írt módosítással az ügyészségi fellebbezést és annak írásbeli indokolását. Álláspontja szerint az alábbi tények állapíthatók meg: a vádlott szolgálatban volt; a beléptetést ő végezte; már ekkor benne volt a román honosságú gépjárműben 12 illegális bevándorló; csupán 4 másodpercig tartó szemrevételezéssel ellenőrizte a rakteret; ahol másfél órával később megtalálták a 12 illegális bevándorlót. Kiemelte, hogy az általa felhívott vezénylési parancsban foglaltaknak – mely szerint fokozott körültekintéssel és valamennyi rendelkezésre álló kutatást elősegítő technikai eszköz alkalmazásával kiemelten ellenőrizni kell a megbújásra alkalmas járműveket (külön nevesítve a tehergépkocsikat) – a vádlott nem tett eleget, mert a tőle elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztotta. Hangsúlyozta, hogy a töretlen ítélkezési gyakorlat szerint az útlevélkezelői szolgálat a Btk. 438. §-ával védett szolgálatok közé tartozik, továbbá az államhatár és a schengeni külső határ – az őrizet tárgya kiemelt jellegére figyelemmel – a szolgálatban kötelességszegés büntetési alakzatának megállapítását alapozza meg. Rámutatott arra, hogy a konkrét ügyben a szolgálatra jelentős hátrány veszélye ténylegesen be is következett, hiszen a vádlott mulasztása folytán 12 fő illegálisan lépte át az országhatárt és a Btk. 438. § (4) bekezdése pedig ilyen esetben a gondatlan elkövetést is büntetni rendeli. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és – a (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel – a (4) bekezdés I. fordulata szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés vétségében és ezért részesítse megrovásban.

[6] A védő a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében felhívta a figyelmet egy további tényre: azok a szabályzók, amelyre a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség hivatkozik, ellentmondást tartalmaznak a gyorsaság és a szakszerűség tekintetében. Rámutatott arra is, hogy álláspontja szerint sérült a vádely, mert az ügyészség nem módosította a vádat szándékosról gondatlan elkövetésre. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott. A ténybíróság helyesen állapította meg a tényeket. Ezek alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott a szolgálati kötelezettségeit végrehajtotta, figyelemmel arra is, hogy a szabályzók nem tartalmaznak előírást arra nézve, hogy hány másodpercig kell betekinteni. Felhívta a figyelmet arra, hogy a román határrendész 36 másodpercig szemrevételezett, mégsem észlelt gyanúokat. Hangsúlyozta, hogy az ORFK előírás is arról szól, hogy gyanúok esetén kell alapos ellenőrzést technikai eszközök segítségével végrehajtani. Érvelt azzal is, hogy az illegális bevándorlókat felfedező rendőrök számára az alapos gyanúok az a jelzés volt – amelyet a vádlott által használt „Nova Border” rendszer nem tartalmaz –, mely szerint az adott tehergépjármű korábban embercsempészetben volt érintett. Kiemelte, hogy a szag lehetett volna gyanúok, de ezzel összefüggésben bizonyítás felvételére nem került sor. Nem állapítható meg a vádlott terhére sem szándékos, sem gondatlan elkövetés. Minderre figyelemmel az ügyészségi fellebbezés elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[7] A katonai ügyész által bejelentett fellebbezés tartalmára tekintettel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[8] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat betartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. Az ügyben az elsőfokú katonai tanács előkészítő ülést tartott, ahol a vádlott a bűnösségét nem ismerte el, tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, ezért az ügyet a Be. 508. § a) pontja alapján törvényesen tárgyalásra utalta és a tárgyalást nyomban megtartotta. A másodfokú katonai tanács a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy a törvényszék a tárgyalás során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és a védő az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták, és az eljárásban résztvevő vádlott és a tanú figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[9] Az elsőfokú katonai tanács a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson kihallgatta a vádlottat, aki élt a mentesség jogával, nyomozás során tett írásbeli vallomását felolvasással tette a bizonyítás részévé. Érdemi védekezésének lényege szerint a vád tárgyává tett időben a belépő oldalon két sávon egyedül látta el a szolgálati feladatait, az útlevelezési feladatok mellett a kutatói feladatokat is. Az

érintett gépjárművet megsemmisítette, annak okmányait és a jármű vezetőjének okmányait leellenőrizve nem tapasztalt problémát, a rakománnyal kapcsolatos iratokat rendbenlévőnek találta, az együttműködő járművezető jelenlétében a tehergépjárművet körbejárta, a rakteret szemrevételezéssel ellenőrizte, mind a jármű, mind annak raktere rendezett, áttekinthető volt. A határforgalom zavartalanságának biztosítását szem előtt tartva álláspontja szerint minden lehetséges módon eleget tett a szolgálati kötelezettségeinek, nem merült fel olyan kockázatot jelentő adat, amely alapos ellenőrzésre adott volna okot. Az elsőfokú katonai tanács a vádlott védekezésének leellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében tanúként hallgatta ki a vádlott szolgálati előjáróját, tanú2 rendőr századost, aki a nyomozati vallomását – melynek lényege szerint a vádlott a tehergépjármű rakterének ellenőrzését nem kellő körültekintéssel és alaposítással végezte, mert oda fel kellett volna lépnie és meg kellett volna bizonyosodnia arról, hogy mi lehet a ládákban, amelyek személyek megbújására alkalmasak – annyiban finomította a kisteherautóról készült fényképfelvételek megtekintését követően, hogy a szállítmányról ránézés alapján nem lehetett megállapítani, hogy mi van a dobozokban és a rendelkezésre álló információk alapján benne sem merült volna fel, hogy a járművet alapos ellenőrzésnek vesse alá, mert nem merült fel olyan gyanúok, amely ennek szükségességét vetette volna fel. A törvényszék ismertette az általa beszerzett további okirati bizonyítékokat, így tanú3nak, az egyik illegális bevándorlónak a megye2 Vármegyei Rendőrfőkapitányságon 473-26/2003. bü. szám alatt folytatott nyomozás során tett tanúvallomását, valamint tanú4nak, az illegális bevándorlók felfedezésében résztvevő mélységi járőr tanúnak a nyomozati vallomását, az ellenőrzés során készült fényképmellékletet, megtekintette a határátlépésről készült videofelvételeket, és ismertette a további releváns okirati bizonyítékokat, köztük a vádlott vezénylésére, szolgálat ellátására vonatkozó okmányokat. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának álláspontja szerint az elsőfokú bíróság minden releváns és figyelembevehető bizonyítékot megvizsgált.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen és kellő alaposítással értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért fogadta el a vádlott védekezését a tényállás alapjául. A logika szabályainak megfelelő következtetés útján helyes érvekkel fejtette ki, hogy a vádlotti védekezést miként támasztotta alá szolgálati előjárójának tárgyaláson pontosított tanúvallomása, a bizonyítás anyagává tett fényképfelvételek miként igazolták azt a tényt, hogy a vádlotti védekezéssel egyezően a raktér tényleg rendezett és áttekinthető volt. Helyesen hivatkozott arra, hogy a vádiratban felhívott 24/2015. (X. 15.) ORFK utasítás meghatározott pontjai a teherforgalomról gyanúok esetén vagy szűrőpróbaszerűen írják elő a rendelkezésre álló technikai eszközökkel a rakterek ellenőrzését, és hogy miért nem álltak fenn a határon a gyanúokat megalapozó tények. Mindezek alapján helyesen következtetett arra, hogy nem merült fel olyan gyanúok, amely az alapos ellenőrzést indokoltá tette volna, különös figyelemmel arra a tényre, hogy a döntő gyanúokat a vádlott számára el nem érhető „Nova Mobil” rendszerben rögzített jelzés szolgáltatta, és helyesen utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a szag tekintetében kétséget kizáró bizonyíték nem állt rendelkezésre.

[11] Az elsőfokú katonai tanács a logika szabályai szerint értékelte a bizonyítékokat, a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint indokolási kötelezettségének eleget tett ítélete [10]-[32] bekezdésében, és ítélete [4]-[9] bekezdésében helyesen állapította meg a történeti tényállást.

[12] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért nem tartotta szükségesnek azt kiegészíteni a fellebbviteli főügyészség átirata szerint, így azt a Fővárosi Ítéltábla a felülbírálata alapjául elfogadta.

[13] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a vádelvvel kapcsolatban felhívott, a vádirat harmadik bekezdése azt tartalmazza, hogy „a vádlott az intézkedése során az alapos ellenőrzést elmulasztotta, a megbűjásra alkalmas helyeket, ládákat, dobozokat nem ellenőrizte”. A negyedik bekezdés pedig azokat a hatályos normákat sorolta fel, amelyeket a vádlott a fenti magatartásával megszegett. Így a 2015. évi XLII. törvény 102. § (1) bekezdés b) pontját, az Rtv. 11. § (1) bekezdését, a 24/2015. (X.15.) ORFK utasítás 39. pontjának a) és b) alpontját, a 65. pont g) alpontját, illetve a 170. pontját. E jogi normák közül konkrét előírásokat az utolsóként felhívott, a határforgalom-ellenőrzési szabályzatról szóló 24/2015. (X.15.) ORFK utasítás tartalmaz, az ítélet indokolásának [36]-[40] bekezdésében részletezettek szerint. Megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy a fent írtak alapján a vádirati tényállásban felhívott jogszabályhelyek között nem kerültek feltüntetésre a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában hivatkozott vezénylési parancsokban megfogalmazott konkrétabb, szigorúbb utasítások.

[14] Emellett a másodfokú katonai tanács nem talált olyan tudati tényt, amely a vádlott gondatlanságára utalt volna, a vádirati tényállás szándékos elkövetési magatartást ró a vádlott terhére. Természetesen a szándékosságot vagy gondatlanságot megalapozó tények a jogi következtetés levonásának alapjául szolgálnak, ugyanakkor a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint ezek változása a vád módosítását kellett volna, hogy eredményezze, hiszen a tényállásban szerepelnie kell minden olyan ténynek, körülménynek, amelyekből a jogi következtetés levonható. A vád módosítására a Be. 538. § (4) bekezdése értelmében az ügydöntő határozat meghozataláig kerülhet sor, ez azonban jelen ügyben nem történt meg. Az ügyészség a vádirati tényállás alapján emel vádat, a bíróság a történeti tényállás alapján minősít. Ehhez kellenek azok a törvényi tényállási elemek, amelyek a helyes jogi minősítést megalapozzák. A másodfokú bíróság álláspontja szerint tehát jelen esetben hiányoznak a gondatlan elkövetésre utaló tudati tények.

[15] Az irányadó történeti tényállás alapján a törvényszék katonai tanácsa helyesen mentette fel a vádlottat az ellene szolgálatban kötelességszegés büntette miatt emelt vád alól. Az ítélet indokolásának [33]-[48] bekezdésében írtakkal a másodfokú katonai tanács maradéktalanul egyetértett. Helyesen vizsgálta meg az elsőfokú bíróság, hogy milyen szabályok vonatkoznak a vádlott szolgálatellátására, hogy a vádlott vád szerint terhére rótt kötelességszegő mulasztása, az alapos ellenőrzés elmaradása csupán gyanúok esetén kötelező, és megindokolta, hogy ilyen gyanúokat miért nem talált. Lényeges tény volt e körben, hogy a raktér átlátható volt, annak szemrevételezéssel történő megtekintésére 4 másodperc elegendő volt. Az alapos ellenőrzés – mint ahogyan az a mélységi ellenőrzés során végrehajtásra is került – az áru megbontását, a ládák kinyitását jelenti, de ezt megalapozó gyanúok a határon nem merült fel. A tőle elvárható figyelmet és körütekintést tehát a vádlott nem mulasztotta el,

miként terhére szándékos kötelességszegés sem róható. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a felelősségre vonás nem lehet objektív jellegű, kell a felróhatóság, ami jelen ügyben hiányzik. Mivel a vádlott nem szegte meg szolgálatára vonatkozó szabályokat, nincs felróhatóság, és ebből következően bűnössége sem állapítható meg.

[16] Ezért az ügyészségnek a bűnösség megállapítására és büntetés kiszabására irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett, így a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[17] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 605. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2025. január 24.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
bíró

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
előadó
bíró

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa Kb.II.78/2023/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.45/2024/5. számú végzése folytán 2025. január 24. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. január 24.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke